

РЕШЕНИЕ

№ 440

гр. Пловдив, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Меденка М. Недкова

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело № 20235001000519 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и сл. ГПК.

Повод за започването му е изходяща от „Д.-Т.“ ООД, ЕИК***, гр.П., бул."В.А." № ** въззивна жалба против решение № 296 от 03.07.2023 г., постановено по т. дело № 623/2022 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, с което „Д.-Т.“ ООД, ЕИК***, гр.П., бул."В.А." № ** е осъдено да плати на „В.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК***, гр. П., ул. „П.“ №*, ет. *, ап.*, обезщетение от 32 164 лв. за това, че се е обогатил за сметка на ищеца като е ползвал в периода от 01.12. 2020 г. до 30. 09. 2022 г., общо 22 месеца, без основание негови недвижими имоти - помещение с инвентарен номер *** с площ от 298 кв.м. и помещения с инвентарен номер *** и *** с обща площ от 50 кв.м., от промишлена сграда с идентификатор *** със застроена площ от 2997 кв.м., на един етаж, изградена в поземлен имот с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед № *** г. на ИД на АГКК, с административен адрес гр.П., бул."В.А." №**, с площ от 23 619 кв.м., урбанизирана територия, ведно със законна лихва от 04.11. 2022 г. до плащане на сумата и направените по делото разноски от 500 лв., а на Пловдивския

окръжен съд държавна такса от 1286, 56 лв.

В жалбата се излагат подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението, иска се отмяната му и постановяване на друго отхвърлящо иска.

Въззиваемата страна намира жалбата за неоснователна.

Третото лице помагач „Т.“ ООД, ЕИК***, гр. П. не е взело становище по жалбата.

Съдът след запознаване с акта предмет на обжалван и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

На 04.11. 2022 г. в Пловдивския окръжен съд е постъпила изходяща от „В.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК***, гр. П. против „Д.-Т.“ ООД, ЕИК***, гр. П. искова молба.

В обстоятелствената част на същата се говори, че на основание обективиран в НА №*** г. на Нотариус С.Й. договор за покупко-продажба сключен между „Т.“ ЕООД ЕИК***, гр.П. и „В.“ ЕООД, ЕИК***, гр. П., ищецът е станал собственик на поземлен имот с идентификатор ***, ведно с всички изградени в имота и подробно индивидуализирани в договора сгради.

Сочи се също, че преди сключване на този договор, продавачът и предишен собственик сключил договор за наем на имота и сградите в него с „Т.“ ООД. Същият бил вписан в СВ П. с вх. рег.№ *** и бил противопоставим на купувача, който встъпвал в договора за наем по силата на закона.

Наред с това е споменато, че с решение № 149 от 12.03. 2020 г. постановено т.дело № 1072/ 2019 г. по описа на Пловдивския окръжен съд била обявена неплатежоспособността на „В.“ ЕООД, ЕИК*** с начална дата 01.10. 2019 г. и открито производство по несъстоятелност на това дружество, а за временен синдик била назначена А. Н.. С решение № *** от 07.10. 2021 г. същото било обявено в несъстоятелност, а с определение № *** от 22.06. 2022 г. Н. вече била назначена за постоянен синдик.

Тя на основание чл.644 от ТЗ и чл. 658 ал.1 т. 6 от ТЗ на 27. 10. 2020 г. отправила до наемателя „Т.“ ООД 15 дневно предизвестие за прекратяване на договора за наем с посочване, че до изтичане на същия договорът може да бъде продължен при приемане на посочените в предизвестието условия.

То било получено на 29.10. 2020 г. от управителя на наемателя А.Т.. В дадения срок не било изразено съгласие за продължаване действието на наемния договор по условията в предизвестieto, поради което договорът за наем следвало да се приеме за прекратен с изтичане на 15 дн. срок посочен в същото, т.е. от 14.11.2020 г. Прави се извод, че от този момент отпаднало основанието за ползване на собствения на ищеца имот от „Т.“ ООД, поради което синдикът поискал предаване на държанието му на 19.11. 2020 г. На тази дата, съгласно съставения Констативен протокол - Акт №*** г. на помощник - нотариус Н.Б. на Нотариус Ц.Б. с рег. № ** на НК с район на действие РС Пловдив не се явил представител на „Т.“ ООД за връщане държанието на имота.

По отношение на ответното дружество се сочи, че било пренаемател на част от имота по силата на договор с „Т.“ ООД и като такъв не можело да има повече права от своя праводател. В тази връзка се твърди, че с прекратяване на договора за наем на „Т.“ ООД отпаднало и основанието за държане на имота от ответника, който от 13.11. 2020 г. ползвал без основание собствения на ищеца имот и дължал обезщетение за ползването в размер на средния пазарен наем.

Посочено е че в периода от 01.12. 2020 г. до 30.09. 2022 г. ответникът ползвал 1708 кв.м. от промишлена сграда с идентификатор *** със застроена площ от 2997 кв.м., на един етаж, изградена в поземлен имот с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед № ***г. на ИД на АГКК, с административен адрес гр.П., бул."В.А." №**, с площ от 23 619 кв.м., урбанизирана територия.

На тази база е поискано осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 118 800 лв. ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска, с която ответникът се е обогатил, а ищецът се обеднил с оглед ползването без основание на описания по- горе имот.

В отговора на исковата молба от ответника е посочено, че не се оспорват твърденията в ИМ свързани с това, че ищецът е обявен в неплатежоспособност и е с открито производство по несъстоятелност, че е собственик на описания в ИМ имот, както и че на 10.10. 2018 г. между „Т.“ ЕООД и „Т.“ ООД е сключен договор за наем за продадения имот, вписан в СВ - Пловдив.

Оспорено е обаче твърдението, че ответникът ползва 1708 кв.м. от посочената в исковата молба сграда. В тази връзка е заявено, че в процесния период ответното дружество ползвало на годни правни основания едно помещение от сградата, което било с площ от 298 кв.м. и още две такива с обща площ от 50 кв.м., т.е. общата ползвана площ била равна на 348 кв.м.

Относно изложените с ИМ факти за отправено предизвестие от ищеца до „Т.“ ООД за прекратяване на договора за наем от 10.10.2018 г., отправената покана за предаване на имотите предмет на наемния договор, получаването им от адресата и съставянето на констативен протокол е заявено, че същите не са известни на ответника. В тази връзка е посочено, че ответното дружество нямало никакви отношения с ищеца и неговия праводател „Т.“ ЕООД

Ползването на самите помещения се извършвало първо по силата на сключен с „Т.“ ООД договор за наем от 01.12. 2019 г. и анекс към него от 28.07.2020 г. със срок на действие до 31.01. 2021 г.

Изтичането му станало причина на 01.02. 2021 г. да се сключи нов договор за наем с „Т.“ ООД за същите помещения със срок 31.01. 2022 г. и анекс към него от 25.05.2021 г. На 17.01.2022 г. бил сключен трети договор за наем за помещенията със срок на действие до 31.01.2023 г. и анекс към него от 21.07.2022 г.

Твърди се, че още от първия момент на възникване на наемните правоотношения до приключване на същите наемодателят ежесечно издавал фактура за дължимия наем, а наемателят редовно плащал наемните вноски, като самите фактури били осчетоводени и вкл. в дневниците по ЗДДС на ответника.

На тази база в отговора е изразено становище за неоснователност на исковата претенция поради липса на материалноправните предпоставки визирани в разпоредбата на чл. 59, ал.1 от ЗЗД за уважаването ѝ. В подкрепа на това е подчертано, че за целия исков период ползването на помещенията от страна на ответника било предоставено на годно правно основание - договорите за наем и за същото ежесечно е плащана наемна на наемодателя. Това сочело, че липсва визирания в ППВС № 1/79 по тълкуване и прилагане на чл.59 от ЗЗД общ правопораждащ факт между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника- разместването на блатата в двата

патримонума. Споменава се, че той би бил налице ако за исковия период фактическата власт върху процесните вещи е била в патримониума на ищеца. В случая това не било така. Тя била в патримониума на третото лице, което пък сочело, че било и без значение дали за исковия период наемното правоотношение между ищеца и третото лице било прекратено или не.

С отговора на исковата молба е отправено и искане за привличане „Т.“ ООД като трето лице помагач на страната на ответника, което е било допуснато с определение от 09.02.2023 г.

На привлеченото трето лице е изпратен препис от ИМ и доказателствата, но същото не е взело становище

В подадената от ищеца ДИМ с оглед направените в отговора възражения и представените с него доказателства е уточнено, че за исковия период неоснователното ползване на ответника е по отношение на помещение с инвентарен номер *** с площ от 298 кв.м. и помещения с инвентарен номер *** и *** с обща площ от 50 кв.м., от промишлена сграда с идентификатор *** със застроена площ от 2997 кв.м., на един етаж, изградена в поземлен имот с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед № ***г. на ИД на АГКК, с административен адрес гр.П., бул."В.А." №**, с площ от 23 619 кв.м., урбанизирана територия. Посочено е, че дължимото обезщетение за неоснователното ползване, т.е. обедняването на ищеца, респ. обогатяването на ответника по тази причина е в общ размер от 32 164 лв. или 1462 лв. на месец, от които 1252 лв. за помещението от 298 кв. и 210 лв. за двете помещения с обща площ от 50 кв.

На тази база е заявено, че за разликата между първоначално претендираните 118 800 лв. и дължимите според ищеца 32 164 лв. първоначално предявеният иск се оттегля.

В отговора на *** е изразено съгласие с направеното десезиране на съда и е поискано присъждане на разноски за оттеглената част от иска. С отговора на *** е представено и изходящо от ответника до „Т.“ ООД уведомление за прекратяване на наемните правоотношения връчено на наемодателя на 19.01.2023 г и приемо- предавателен протокол от 31.01.2023 г.

Пловдивският окръжен съд с определение от 25.04.2023 г. е прекратил производството по иска в оттеглената му част, присъдил е направените от ответника разноски за същата и се е произнесъл по доказателствените

искания на страните. След събиране на същите, а и на други такива представени в хода на делото е постановено и решението предмет на обжалване.

В него е посочено, че собственикът на недвижим имот, лишен от същия поради държането му без правно основание от друго лице има право на обезщетение по реда на субсидиарния иск по чл.59 от ЗЗД, доколкото между тях не съществуват други правни обвързаности и няма друг иск, с който да се защити срещу неоснователно разместените имуществени блага.

Посочено е, че по настоящия казус липсва договорна обвързаност между страните и ищецът не разполага с друг иск срещу ответника, с който да получи обезщетение за твърдяното неоснователното разместване на имуществени блага поради това, че ответникът го е лишил от ползването на собствените му помещения, без да го възмезди по какъвто и да било начин.

По същество на спора е прието, че ищецът е собственик на процесните помещения. Възраженията на ответника за ползване на същите на правно основание са намерени за неоснователни поради това, че сключените от него договори за наем за пренаемане били непротивопоставими на ищеца след прекратяването от негова страна на наемното правоотношение с праводателя на ответника. Това според съда правело непротивоставими и извършените плащания на „Т.“ ООД, което изключвало възможността да се достигне до заключение за липса на обогатяване поради извършването им. В подкрепа на това съдът изхождайки от чл. 75 на ЗЗД е посочил, че не всяко плащане води до освобождаване от дълг и отговорност и че този, който плаща зле, плаща два пъти.

За неоснователни са намерени и възраженията на ответника, че не знаел за действията на ищеца по прекратяване на договора за наем с „Т.“ ООД, поканата за предаване на имотите предмет на същия и т.н. В тази връзка съдът се е позовал на връченото му на 30.11. 2020 г. уведомление от синдика за изложените по- горе обстоятелства.

Така изложеното и определения с приетата по делото експертиза пазарен наем за процесните помещения през исковия период е дало основание на съда да уважи исковата претенция в пълния ѝ размер.

Недоволен от това решение ответникът е подал жалбата станала причина за започване на настоящето дело.

Изложените в нея доводи за неправилност и незаконосъобразност са напълно идентични с направените с отговора защитни възражения, които не са били възприети от първоинстанционния съд.

С оглед разпоредбата на чл. 269 от ГПК съдът дължи произнасяне за валидността и допустимостта на обжалваното решение служебно, а досежно правилността му с оглед посоченото в жалбата.

По повод на тази преценка ПАС намира за нужно да посочи, че едно решение е невалидно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган или е постановено от ненадлежен състав, т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не е подписано или не е постановено в предвидената от закона писмена форма. Налице е нищожност и в случаите, когато решението е постановено от съда извън пределите на неговата компетентност, т.е. срещу лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не е налице и за нищожност не може да се говори.

По отношение на недопустимостта е нужно да се спомене, че от съдържанието на чл. 270, ал.3 от ГПК следва извод, че такава е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск или има произнасяне по един непредявен иск. Налице е недопустимост и когато спорът е разгледан от некомпетентен съд, т.е. във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая предявеният иск е осъдителен с основание чл. 59 от ЗЗД. С него ищецът твърди да има едно неудовлетворено притезание, което сочи, че интересът от предявяването му е безспорен. Безспорно е и че единствената възможност за защита на ищеца от твърдяното поведение на ответника е по реда на чл. 59, ал.1 от ЗЗД, т.е. и по тази причина исковата претенция е допустима.

Това и факта, че съдът е постановил решението си на база изложените в същата факти и обстоятелства прави и решението му допустимо.

Казаното сочи, че ПАС съобразно разпоредбите на чл. 271 от ГПК следва да реши спорът относно това е или не е налице неоснователно обогатяване по същество, като потвърди или измени изцяло или отчасти

обжалваното решение. При извършване на тази преценка той ще е обвързан от посочените в жалбата съображения за неправилност на съдебното решение.

Искът, с който съдът е сезиран е с основание чл. 59, ал.1 от ЗЗД.

В тази правна норма е посочено, че всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

Основателността на един такъв иск по принцип е обусловена от наличието на обогатяване на ответника, за което да не е налице основание и обедняване на ищеца. Те не са в причинна връзка помежду си, а следва да произтичат от един общ за двете страни факт или група от факти, в който смисъл е и приетото в ППВС № 1 от 1979 г.

Общият факт на база изложеното в процесната исковата молба е ползването без основание от ответника на определени помещения. Обогатяването на ответника ползвател, а и обедняването на ищеца се свързват с пазарния наем, който единият би следвало да плаща, но не заплащал, а другия да получава, но не е получил за това ползване.

По тази причина изводът за наличие в патримониума на ищеца на претендираното вземане на първо място е обусловен от това дали той е от кръга лица, които могат да получават наеми т.е. възнаграждения от трети лица във връзка с ползването от тях на даден недвижим имот или части от него. Това с оглед съдържанието на чл. 228 от ЗЗД ще е така, ако ищецът е носител на вещното или облигационното право да ползва съответния недвижим имот в периода посочен в исковата молба и през същия то не е осъществявано от трето лице, т.е. ако ищецът е би имал възможност да предоставя реално ползването на имота, срещу възнаграждение.

По този повод следва да се посочи, че с обективиран в НА №*** г. на Нотариус С.Й. договор за покупко-продажба сключен между „Т.“ ЕООД ЕИК***, гр.П. и „В.“ ЕООД, ЕИК***, гр. П., ищецът е станал собственик на поземлен имот с идентификатор ***, ведно с всички изградени в имота и подробно индивидуализирани в договора сгради. Част от същия са и помещенията, за които се твърди да са ползвани без основание от ответника в периода 01.12.2020 г.- 30.09.2022 г. Този имот обаче на 11.10.2018 г., т.е. преди сключване на договора за продажба е бил отдаден от продавача под наем на „Т.“ ООД . Договорът за наем е бил сключен с нотариална заверка на

подписите за срок от 10 години и е бил вписан в Служба по вписванията, гр. Пловдив.

Така изложеното съотнесено с чл. 237, ал.1 от ЗЗД сочи, че този договор за наем е останал в сила по отношение на дружеството ищец, което просто е встъпва в правата на наемодателя по договора занапред.

То обаче с решение № 149 от 12.03. 2020 г. постановено т.дело № 1072/ 2019 г. по описа на Пловдивския окръжен съд е било обявено в неплатежоспособност с начална дата 01.10. 2019 г. и по отношение на него е било открито производство по несъстоятелност, а с решение № 260388 от 07.10. 2021 г. е било обявено и в несъстоятелност.

Назначеният на дружеството синдик от своя страна се е възползвал от дадената с разпоредбите на чл. 644 от ТЗ възможност и е изпратил до наемателя си „Т.“ ООД с оглед чл. 644, ал.2 от ТЗ 15 дневно предизвестие за прекратяване на договора за наем. Същото е връчено на управителя на дружеството на 29.10.2020 г., което сочи, че от 14.11.2020 г. договорът е прекратен.

Прекратяването на договора за наем и разпоредбата на чл. 234, ал. 2 от ЗЗД води до извод, че от 14.11.2020 г. следва да се считат отпаднали и правата на пренаемателите в случаите, при които „Т.“ ООД е сключила други договори за предоставяне на ползването на целия обект или части от него.

Това се споменава по простата причина, че по делото от страна на ответника са представени сключени с „Т.“ ООД договори за наем, както следва:

- от 01.12. 2019 г. и анекс към него от 28.07.2020 г. със срок на действие до 31.01. 2021 г.

- от 01.02. 2021 г. и анекс към него от 25.05.2021 г. със срок 31.01. 2022 г. и

- от 17.01.2022 г. със срок на действие до 31.01.2023 г. и анекс към него от 21.07.2022 г.

Същите с оглед гореизложеното обаче не могат да доведат до извод, че за исковия период от 01.12.2020 г. до 30.09.2022 г.ответното дружество е ползвало на годно правно основание по отношение на ищеца процесните помещения. Непротивопоставимостта на същите на ищеца обаче не значи, че

е отпаднало действието на тези договори между страните по същите.

Това налага да се даде и отговор на въпроса дали това ползване е довело до обогатяване на ответника и обедняване на ищеца с размера на дължимия пазарен наем за процесните помещения.

Във връзка с даването отговор на този въпрос е нужно да се посочи, че от съдържанието на споменатите договори за наем между „Т.“ ООД и „Д.-Т.“ ООД е видно, че договорената наемна цена за процесните помещения е напълно идентична с пазарната такава определена от приетата по делото оценъчна експертиза. Този наем видно от представените от ответника фактури, платежни нареждания и справки от обслужващата го банка ДДС е плащан за целия исков период.

Това изключва извода за обогатяване на ответника от ползването на помещенията при условие, че то не е било безвъзмездно. Липсата на обогатяване води до извод, че не може да се говори за основателност на иска по чл. 59, ал.1 от ЗЗД

По отношение на тези плащания не може да се приеме за приложима разпоредбата на чл. 75 от ЗЗД при условие, че същата касае изпълнението на договорни задължения.

От друга страна от представените по делото доказателства и по-точно поканата за предаване на вещи и констативния протокол намиращи се на стр. 25-27 от делото на ПОС следва извод, че фактическата власт върху процесните помещения, а и върху целия имот предмет на договора за наем от 2018 г. през исковия период не е била упражнявана от ищеца по настоящето дело. По тази причина за ПАС следва извод, че същият не е имал и възможност да предоставя реално ползването върху този имот или части от него и респ. да получава възнаграждение, което изключва и извода за обедняване от сочения в исковата молба общ факт.

Изложеното до тук не се променя и от намиращото се на стр. 171 от първоинстанционното дело уведомление. Същото е редовно връчено на „Д.-Т.“ ООД на 30.11.2020 г. чрез Н.Г., която е получавала призовки по делото на ПОС за ответника в качеството си на касиер. Съдържанието на същото обаче не променя извода на ПАС, че ищецът не е упражнявал фактическа власт върху процесните помещения през исковия период. Наред с това от направения към уведомлението опис на приложени доказателства е видно, че

с него не са представени такива, които да убедят адресата, че авторът му е носител на описаните в уведомлението права и че тези на „Т.“ ООД са отпаднали-липсва НА за собственост.

Ето защо за ПАС така предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

Не в този смисъл е решението на ПОС. По тази причина то ще се отмени, вкл. и в частта за разносните и вместо това ще се постанови друго отхвърлящо иска.

Съответно дружеството ищец ще следва да бъде осъдено да заплати и направените от ответника пред ПОС и ПАС разноски.

За производството пред ПОС направените такива са за адвокат. Видно от представения договор за правна помощ той е платил сумата от 9 400 лв. Същата следва да се намали с присъдените му разноски при частичното прекратяване на делото в размер на 6 862 лв., т.е. ищецът с оглед отхвърляне на иска от 32 164 лв. следва да заплати сумата от 2 538 лв.

За въззивното производство направените разноски са за адвокат в размер на 3230 лв. и за ДТ от 643, 28 лв. ,т.е. общо дължимата сума е 3 873, 28 лв.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 296 от 03.07.2023 г., постановено по т. дело № 623/2022 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, с което „Д.-Т.“ ООД, ЕИК***, гр.П., бул."В.А." № ** е осъдено да плати на „В.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК***, гр.П., ул."П.", №**, ет.*, ап.*, обезщетение от 32 164 лв. за това, че се е обогатил за сметка на ищеца като е ползвал в периода от 01.12. 2020 г. до 30. 09. 2022 г., общо 22 месеца, без основание негови недвижими имоти - помещение с инвентарен номер *** с площ от 298 кв.м. и помещения с инвентарен номер *** и *** с обща площ от 50 кв.м., от промишлена сграда с идентификатор *** със застроена площ от 2997 кв.м., на един етаж, изградена в поземлен имот с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед № ***г. на ИД на АГКК, с административен адрес гр.П., бул."В.А." №**, с площ от 23 619 кв.м., урбанизирана територия,

ведно със законна лихва от 04. 11. 2022 г. до плащане на сумата и направените по делото разноски от 500 лв., а на Пловдивския окръжен съд държавна такса от 1286, 56 лв. и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „В.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК***, гр.П., ул."П.", №**, ет.*, ап.* против „Д.-Т.“ ООД, ЕИК***, гр.П., бул."В.А." № ** иск за осъждането на ответника да заплати на ищеца равняващата се на дължимия пазарен наем сума от 32 164 лв., с която ответника се е обогатил, а ищеца се е обеднил с оглед ползването без основание в периода от 01.12. 2020 г. до 30. 09. 2022 г. на собствени на ищеца недвижими имоти - помещение с инвентарен номер *** с площ от 298 кв.м. и помещения с инвентарен номер *** и *** с обща площ от 50 кв.м., от промишлена сграда с идентификатор *** със застроена площ от 2997 кв.м., на един етаж, изградена в поземлен имот с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед № *** г. на ИД на АГКК, с административен адрес гр.П., бул."В.А." №**, с площ от 23 619 кв.м., урбанизирана територия.

ОСЪЖДА „В.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК***, гр.П., ул."П.", №**, ет.*, ап.* да заплати от масата на несъстоятелността на „Д.-Т.“ ООД, ЕИК***, гр.П., бул."В.А." № ** направените във връзка с разглеждане на делото пред двете инстанции разноски, които за производството пред Пловдивския окръжен съд са в размер на 2 538 лв., за производството пред Пловдивския апелативен съд са в размер на 3 873, 28 лв.

Решението е постановено при участието като трето лице помагач на страната на ответника на „Т.“ ООД, ЕИК***, гр.П., бул."В.А." №**

Решението може да се обжалва в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____